MĂNĂSTIREA DIN PARIS ÎNAINTE DE BIC

A durat doar cât să ajungă camionul la destinaţie, apoi Eugenio m-a poftit să cobor.

Mi-a confirmat că, trei zile mai târziu, exact în acelaşi loc avea să mă aştepte din nou pentru drumul spre casă.

Am scos telefonul şi am căutat locul unde urma să petrec noaptea. Distanţa era de 3,6 kilometri.

Aşa că am pornit pe jos, gândindu-mă la fapte, la întâmplări şi la ciudatul şir de împrejurări care mă aduseseră acolo, fără să-mi pot ascunde câte un zâmbet, în timp ce aşteptam să ajung la cazarea mea în comun.

Când am ajuns în sfârşit, clădirea arăta neobişnuit. Era un amestec de biserică, moară şi depozit agricol.

Dar eram în Franţa. Lucrurile care italienilor li se par bizare sunt considerate adesea perfect fireşti acolo. Sau, cel puţin, aşa credeam eu.

Am apăsat pe interfon. În locul unei sonerii, am auzit dangătul unui clopoţel, de felul celor care se folosesc în biserici când se dă împărtăşania.

A apărut un bărbat scund. Chel. Cu barba neagră. Îmbrăcat în rasă de călugăr.

I-am explicat că făcusem o rezervare şi că plătisem deja online. Mi-a luat actul de identitate, a verificat datele, mi-a dat cheia dulăpiorului numărul trei şi un bileţel cu parola de Wi-Fi, apoi m-a condus spre camera comună.

Pe drum m-a întrebat ce mă adusese la Paris. I-am răspuns: „Femeile.”

În clipa în care am spus-o, am avut imediat senzaţia că ceva îmi scapă. Dar ce anume?

A mers mai departe, înaintea mea. Câteva clipe mai târziu a deschis o uşă mare şi m-a poftit înăuntru.

Am intrat în ceva ce semăna cu un depozit, cu şaizeci de paturi suprapuse şi doar două băi. Femeile în dreapta. Bărbaţii în stânga.

Nici măcar în timpul serviciului militar în Italia, în 1984, nu trăisem ceva cât de cât asemănător. Cel mai mare dormitor de cazarmă pe care îl văzusem vreodată avea douăzeci de oameni.

Aici, în schimb, colegul meu de acum două mii de ani părea hotărât să-mi trimită încă un mesaj: „Frega, încă n-ai văzut nimic."

M-am trezit într-un târg de oameni din toate naţiunile şi din toate tradiţiile. Nu era o cameră comună. Nu era un hostel. Era cu totul altceva.

În Italia, un asemenea loc ar fi stârnit indignarea publicului, ar fi atras anchete ale procurorilor şi ar fi umplut ştirile. Aici? Perfect normal. Bine ai venit în Franţa.

Şi totuşi, instituţia era de natură catolică, iar eu voiam să înţeleg cum putea exista aşa ceva.

Până la urmă am aflat că aparţinea unei congregaţii religioase conduse de un ordin catolic al cărui cardinal fusese cândva excomunicat de Vatican pentru că refuzase să se adapteze formatului stabilit.

Aşa că îşi crease un sistem al lui.

După ce mi-am conectat telefonul la reţeaua de Wi-Fi, a sosit un mesaj de la Chanel. Mă întreba dacă am ajuns cu bine, la ce hotel stau, şi mă anunţa că, dacă îi dau adresa, va veni personal să mă ia a doua zi dimineaţă pentru întâlnirea noastră.

I-am răspuns că ajunsesem doar de puţin timp. Călătoria decursese cât se poate de bine. Iar cât despre hotel, acesta pusese amabil la dispoziţie o maşină cu şofer, aşa că a doua zi dimineaţă aveam deja cu ce să mă deplasez. I-am mulţumit totuşi pentru ofertă.

În seara aceea, în sala comună, s-a întâmplat ceva neaşteptat. Un grup de oameni de origine indiană şi un alt grup din Brazilia ascultau aceeaşi muzică, în acelaşi timp.

Cu cât ascultam mai mult, cu atât mi se părea mai cunoscută. Apoi mi-am dat seama de ce. Erau pe gillettenarrative.com.

Asta voise colegul meu de acum două mii de ani să văd. Şi m-a făcut fericit.

A doua zi dimineaţă, după ce mi-am parcurs pe jos cei trei kilometri, am luat metroul spre Champs-Élysées şi am ajuns cu mult înainte de ora stabilită.

M-am oprit în faţa intrării. Pentru o clipă m-am întrebat dacă fac ceea ce trebuie.

Răspunsul a fost da. Pentru că nu ceream bani nimănui. Şi eram liber să ascult lumea.

Ferdinando